

Ej na Brúmovskéj,
na téj Brúmovskéj dolině
pase tam Janko,
švarný šuhajko dva koně.

[: Přišli tam k němu:] hájníci
[: a dva lučanští:] zbojníci.

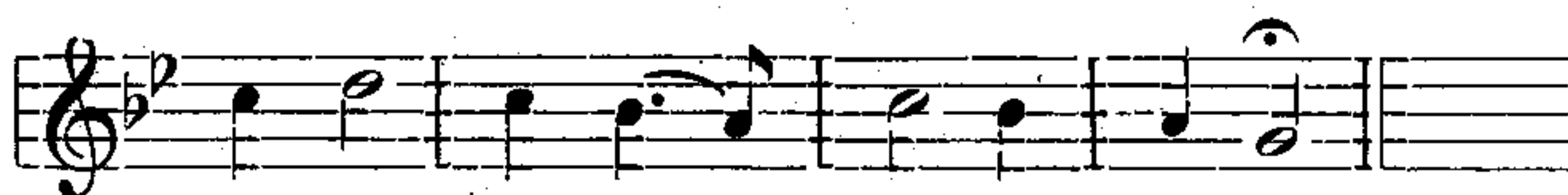
[: A vzali mu tam:] hačénku
[: a to pro jeho:] frajerku.

33.

Ze Svatobořic.

Mírně.

Po-slech-ně-te má-lo, co se v pravdě sta-lo; to s jed-nú ce-

ru-škú, Hud-co - vú Ba - bu-škú.

Poslechněte málo,
co sa v pravdě stało;
to s jednu cerušku,
Hudcovú Babušku.

Tatíček, mamička,
jak ju uviděli,
z jejích modrých očí
krév jí utírali.

Za vaše chování,
nohy ruce líbám;
za vašu upřímnost
zaplať vám Pambů sám.

Dyž slúnečko miło
mělo zapadati,
ubohé děvčátko
blížilo sa sínrti.

Na koho's, Barborko,
na koho's vořala,
dyž řa ta tyranská
ruka mordovala?

Ostatní rodino,
ostávajte s Bohem,
za vašu uctivosť
pěkně vám děkujem.

Dyž vyšla z Miřotic,
k třetímu mostečku
ten zlosyn ju popad
za pravú ručičku.

Byla bych vořala,
na svého tatíčka,
ale sem nemohla
promlúvit slovečka.

Moje kamarádky,
ostávajte s Bohem,
nasadte na můj hrob
rozmarýnu kořen.

Bože můj, Bože můj!
Co pak se to stało!
Nemám tu žádného,
jen tebe samého.

Byla bych vořala,
na svoju mamičku,
ale sem nemohla
otevřít hubičku.

Rozmarýnu kořen,
listí uzuckého,
by ně pěkně voněť
až do dňa súdného.

Tatíčku, mamičko,
otvírajte bránu,
vezú vám Barborku
celú pořamanú.

Tatíčku, mamičko,
ostávajte s Bohem,
za vaše chování
pěkně vám děkujem.

Na Miřockém poli
růžička červená,
leží tam Barborka
krvú obarvená.